

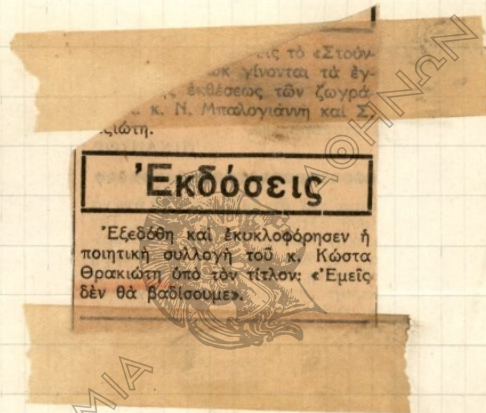
Κώστας Θρακιώτης

'Φωνὴ λαοῦ'

Ἀθηνῶν

15 Γαλαξίδων

1934

Τύχη Α' Ιανουάριου 1937

Η ΓΝΩΜΗ ΜΑΣ

Μεταφράσεις
72^α 4 χαρ. Αθ.

«Ανθολογία Θρακῶν ποιητῶν»

Μέσα στὸ χρόνον ποὺ ἔσβυσε εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητας καὶ μιὰ Ἀνθολογία... Θρακῶν Ποιητῶν. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς χειροκροτοῦμε τὴν ἐμπνευση καὶ τὴν πρωτοβουλία τοῦ Θρακιζοῦ Κέντρου ποὺ προσέφερε τὴν πολύτιμη αὐτὴ συμβολή του στὰ Νεοελληνικὰ Γράμματα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ γνώστη, μὲ τὴν ἐκδοσὴ τοῦ τόμου αὐτοῦ. Ἀλλὰ θὰ φηγήσουμε ἐδῶ καὶ πάλι τὸ κατάντημα μερικῶν λογίων μας ποὺ ὄντας τελείως ἀκατατόπιστοι, διαχειρίζονται ζητήματα ποὺ διαφεύγουν ἐντελῶς ἀπὸ τὴν ἀρμοδιότητά τους. Κενὰς ἀπ' αὐτοὺς εἶναι καὶ ὁ κ. Κόραζας, ἐπιμελητὴς τῆς Ἀνθολογίας. Καὶ

γεννᾶται καὶ πάλι τὸ ζήτημα τῆς πολεμικῆς τῶν νέων. Γιατί ὅμως ὁ κ. Κ. εἶδεε τὴν προτίμησιν στοὺς συνομιλήκους του καὶ μακαρίτας, (δοστιγῶς μερικοὶ καὶ μὴ ποιηταὶ) καὶ περιφρόνησε τόσοσ ἀξιους λόγου νέους θρακῆς ποιητὰς; Τὶ εἶδους γεροντικὴ νοστοροπία εἶναι αὐτὴ νὰ καταπολεμῆ κανεὶς τοὺς νέους μὲ τὴν ἄκρα περιφρόνησιν καὶ ἀδιαφορίαν πρὸς τὸ ἔργον τους καὶ πὸ τὴν ἄλλη νὰ διατυμπανίζη τὰ ἔργα τους μάρκετι ἐλαφρότητα; Δὲν γεννᾶται ἀμφιβολία γιὰ τὸν πηθικισμὸν τους.

Μήπως ἔχει ἀντίρρηση ὁ κ. Κόραζας; Γιατί λοιπὸν ἀπέφυγε νὰ συμπεριλάβη ἕναν Κῶ, στα Θρακιώτη, ἕναν Θαλῆ Ρητοροῖδη, ἕναν Θράκη Θρούλο; Τοὺς ἀγνοεῖ; Τότε μᾶς δικαιώσῃ ἀτόλμα.

Μετὰ Νέα Φύλλα, Τύχη 1937

ΚΩΣΤΑΣ ΘΡΑΚΙΩΤΗΣ

Γεννήθηκε στὴν Ἀλεξανδρουπολὴ τῆς Θρακίης τὸ 1910 Σπούδασε τὴν Φιλολογία στὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν. Ἐξέδωσε δύο συλλογὰς στίχων, διετύπωσε τὰ Φιλολογικὰ Περιοδικὰ «Ἐβρος» (Σουφλί 1924) «Κανουργία Ζωή» (Ἀθῆνα 1928) καὶ στή συντακτικὴ ἐπιτροπὴ τῶν «Νέων Ἀνθοσπαστῶν» (Ἀθῆνα 1930) Βραβεύθηκε δύο φορές στὸν Καλοκαίρινον διατακτικὸ διαγωνισμὸν μὲ τὰ ἔργα Ἰσνία 1900 (1933) καὶ Ἀνοιχτὴ θάλασσα (1935).

Ὁ Κώστας Θρακιώτης ἐμφανίστηκε γιὰ πρώτη φορά μὲ στίχους. Ἡ πρώτη του συλλογὴ «Στὸν ἐλεύθερον δρόμον» καὶ μὲ τὸ συμβολικὸν τῆς τίτλου μᾶς δίνει νὰ συλλάβωμε δλη τὴν ἐσωτερικὴν διάθεσιν τοῦ ποιητῆ. Πραγματικὰ ὁ Κ. Θρακιώτης σπάζοντάς μὲνα θάρρος ἐπαινετὸ καὶ ἀξιοπροσώχης τὰ δεσμὰ τοῦ στίχου προχωροῦσε μὲ τὴν συλλογὴν του αὐτὴ πρὸς κάποιους καινούργιους δρομοὺς. Ἐχόντας νοιώσει βαθεῖα πῶς ἡ κλασσικὴ παράδοσις γιὰ τὸ στίχον προπάντων στὸν τόπον μας ἀεὶ μπροῦσε νὰ προσφέρει σὲνα νέον ποιητὴ τίποτε ἄλλο ἔχτος ἀπόνα στείρε ἔδαφος ὅπου μοιραία θάν τὸ περίμενε ἡ ἀποτελμάτωσις ὁ Θρακιώτης εἶχε τὸ θάρρος νὰ προχωρήσει μονάχος του πρὸς τοὺς νέους ὀρίζοντες ποὺ ἀνοίγονταν μπροστά. Ἡ πρώτη του αὐτὴ συλλογὴ ἴσως νὰ πέρασε ἀπαράτηρη ἀπὸ κείνους ποὺ κρατοῦσαν τότε τὴν φιλολογικὴν ζωὴν. Μολοντοῦτο βρῆκε τὴν ἀπήχησιν ποὺ ἔπρεπε στοὺς νέους. Τὸ κήρυγμα αὐτὸ τοῦ ἑαυμονισμοῦ τῆς ποιήσεως καὶ γενικὰ τῆς τέχνης στὰ νέα καλούπια στίς νέες μορφές ἀπαιτοῦσαν ἡ ἐποχὴ μας καὶ οἱ ἀνάγκες τῆς ἤθελε ἀποφασιστικὴ ἐξόρμησις. Ἀμέσως ὕστερα μετὰ τὴν πρώτην του συλλογὴν μᾶς δίνει ἕνα ἀκόμη βιβλίον του στίχων, ὅπου ἡ ρεαλιστικὴ του ἀντίληψις γιὰ τὴν τέχνην ἐκφράζεται, πᾶ σὲ στίχους ποὺ μὲ τὴν ἀμίληχτη καὶ σκληρὴν τους ἐκφρασὴν τὴν κάποτε ἀντιποιητικὴν καταλίγει ὡς τόσον στὸ νὰ μὲς-ὑποβάλλουν μιὰ συγκίνησιν ρωμαλαία βρισκοῦμε κεῖ τὸν ποιητὴν ποὺ συγκινημένον ἀπὸ μιὰ ὄμη, πραγματικότητά ἀσθάνταται τὴν ἀνάγκη νὰ πλησιάσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ δελφωθῇ μαζὸν του. Ἡ ἀγάπη εἶναι τὸ συναίσθημα ποὺ διασπνέει τὸ ἔργον, του καὶ ποὺ διανθίζεται ἀπὸ ἕναν ἐντόνον λυρισμὸν σὲ μιὰ γνήσια καὶ δυνατὴ μουσικὴ ἐνορχήστρωσις.

G. M. M.

ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΣΤΗΝ ΜΕΤΑΦ

Μικρὴ μου ξέραμε ἀπ' τὸ σχολεῖον, **ΥΣΙΚΗ** Μία καμπάνια
πάνω στὸν μαυροπίνακα
καὶ στὸν μεγάλον χάρτην,
τὰ τέσσαρα σημεῖα τῶν ἀνέμων,
τὴ Χημεία καὶ τὴν σοφὴν Γεωμετρίαν,
ἴσως νὰ παίρνωμε στὰ μαθηματικὰ καὶ τρία,
γιατί ποτές μας δὲν μπορέσαμε
μὲς στὸ στενὸν μυαλὸν μας νὰ χωρέσωμε,
πῶς δυὸ παράλληλες εὐθείες
ἐκεῖ στὸ βάθος τῶν πραγμάτων
μιὰ μέρα θὰ χωριεσθοῦν,
ἢ πῶς ἡ περιφέρεια τοῦ κύκλου,
μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι στρογγυλὴ.

Μικρὴ μου ξέραμε ἀπ' τὸ σχολεῖον,
τίς ἐξιιώσεις μὲ τὰ σὺν καὶ πλὴν,
τώρα καθόμασσε καὶ γράφωμε τραγοῦδιον,
στὴν ὥρα ποὺ κλώθει μέσα μας τὸ Spleen.

Περάσαν χρόνια
κι' ἀσπρίσαν τὰ μαλλιά μας :
Θαρρεῖς πῶς ἡ μεγάλὴ σκέψις
μᾶς βάραινε πολὺ.
Ἔτσι καμιά φορά καὶ ὁ Πασκάλ
τὸ νόημα τῶν ἡμερῶν ποὺ φεύγουν,
δὲν μπόρεσε νὰ βρεῖ.

Μικρὴ μου, ξέραμε ἀπ' τὸ σχολεῖον,
πῶς ἕνα κ' ἕνα κάνουν... δύο !
(Τὶ εὐκόλῃ προπαίδεια ἢ ἀριθμητικὴ !)
Τώρα κλειστήκαμε στὴν ἴδιαν ἀγωνίαν,
πῶς δὲν ὑπάρχει πουθενὰ στὸ ἀπειρον γωνίαν,
νὰ μᾶς δεχθεῖ.

(Ἄ, δὲν μπορέσαμε νὰ μαθώμε
αὐτὴν τὴν ἀθλία μικρὴ μου, ἀριθμητικὴ !)

Τελευταίως παρακολούθησα ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Μεσαίνια» τῶν Καλαμῶν, μιὰ φιλολογικὴ ἐρευνῆν τοῦ κ. Περὺ Ἀθηναίου γύρω ἀπὸ τοὺς νέους μᾶς λογοτέχτας. Τὸ ἀξιοσημειωτὸν ποὺ παρατηρήσαμε ὅλην αὐτὴν τὴν καμπάνια εἶναι ὅτι ὑπάρχει μεγάλη ἔλλειψις σοβαροῦτος ἐκ μέρους πολλῶν ἀκόμη νέων, μιὰ ἀπερία ἀνεπιματωσὴν ἐκδηλᾶ συγκινητικὴ καὶ μιὰ καταστάσιν ὅσα τὰ πνευματικὰ ζητήματα τοῦ τόπου μας γιὰ τὰ ὅποια μὲ τὴν πεισιτικότητα ἀπεφάνθησαν. Καταλογίζωμε κάποια εὐθύνη στὸν κ. Ἀθηναῖον ποὺ ἡ ἀγαθὴ προθυμία του τὸν παρέσυρε νὰ συμπεριλάβη στὴν ἐρευνᾶν του καὶ ὀνόματα ποὺ ἀντοξοῦσὸν ἔκλεμπουν μονήρα στὰ φιλολογικὰ παρασκήνια. Ὡστόσο δὲν μπορούμε παρὸν νὰ ἐξαιρέσωμε μερικὰ γνωστὰ πλέον ὀνόματα νέων μᾶς λογοτεχνῶν ποὺ τὸ ἔργον τους ἔχει παρθεῖ ἀξιολογικὰ τὴ θέση του μέσα στους νέους ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ ποὺ οἱ ἀπαντήσεις τῶν ὑπῆρσαν ἀληθινὰ τὸ καθήκονισμα τῆς προσπάθεως κι' ἀγωνίας τῆς γενιάς των γιὰ τὴν κατάκτησιν καὶ δημιουργίαν μιᾶς νέας πνευματικῆς παραδόσεως, ἀνοίγοντας τὸν καινούργιον τοῦς δρομον... Ἰ. Δημ. Μλόρης, Κώστας Θρακιώτης, Γιάννης Σκαριμπας, Ὀλυμπία Δρακοπούλου, Θαλῆς Ρητοροῖδης, Τάκης Τσάκος, Τάκης Δόξας, Ἡρακλῆς Μέλωσις, Πάνος Σπᾶλλας, Ὀλμος Περάνθης καὶ Ἀλέκος Σακελλάριος.

ΥΠΕΡΡΕΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΣ 1937

Ὁ νέος ποιητὴς κ. Κώστας Θρακιώτης μᾶς ἀποστέλλει ἐπιστολὴν δια τῆς ὁποίας τονίζει ὅτι γίνεται ἱστορικὸν λάθος ἀπὸ τοὺς πιστεύοντας ὅτι πρῶτος εἰσγητής τοῦ ὑπερρεαλισμοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι ὁ κ. Α. Ἐμπειρίκος. Ὁ κ. Θρακιώτης πιστεύει ὅτι πρῶτος εἰσγητὴς ὑπερρεαλισμοῦ καὶ κεινὸς ὁ κ. Νικητῆς Ράπος καὶ ὁ Γ. Βίος. Πρὸ αὐτῶν δὲ οἱ κ. κ. Κίμων Ἀγαπῆς, Γ. Σαραντάρης, Α. Δοῖδας, Ράμος Φιλῶρας, καὶ οἱ Μητσάκης καὶ Βιζυηνός, ἔστω μὴ εὐσυνειδήτως οἱ τελευταῖοι.

Κ. Θρακιώτης: «Μοναξιά μὲ φῶς καὶ δίχως παράδορα»
Ρένος Λεοντίδου: «Πρώτη Ἑσπέρω Ταινία»
«Ἡ Φιλοσοφία τῆς Τέχνης»
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΓΚΟΒΟΣΤΗ
Ἀκαδημίας 79, τηλ. 27-039

Μ. Ε. Λεοντίδου Γ. Β. Β. Α. Β. 27

ΚΩΣΤΑΣ ΘΡΑΚΙΩΤΗΣ

Ε. Λ. Β. Α. Β.

τά τρία του Bach, έξετελέσθη
Busch με δλη την σοβαρότητα,
βεια και την άδρη sonorité που
ται στα έργα του Bach, χωρίς
ξεφύγη στις ώρισμένες στιγμές
καλούσε το έργο απ' το συγ-
λυρισμό και το άπέριτο έκ-
ύφος, όπως στο δεύτερο μέρος,
λειώση με δλη την πρέπουσα
και χάριν, στο τρίτο μέρος.
άρχη δέν θα μειονεκτούσε καθ-
όρητορα δέν έπαιζε τόσο fort
τόν solist και μάλιστα στα tutti
έπεσκίαζε τελείως, απ' την άλλ-
ο solist δέν είχε —πολύ δικαι-
βέβαια— κάποια νευρικότητα
καταφανέστατα στο κρύο της
concerto Beethoven ο κ. Busch
πραγματικά ο έμπνευσμένος
παρ' όλο βέβαια του ώρισμένου
ισως τις αιώνιες αντίρρήσεις το
τρόπο της εκτέλεσεως και τον
concerto αυτό που άναμφισβή-
τελει ένα απ' τα μεγαλύτερα
της πραγματικής μουσικής τέ-
σαμε όλο το λυρισμό και την
που τόσον έξοχα μάς έδωσε ο
χωρίς βέβαια αυτό να τον κάν-
μακρυνθή από την μεγαλοπρέ-
δρών μορφών που τόσο θου-
χαρακτηριστικά έχει έπιτελεσ-
τος Beethoven στο concerto
Larghetto μάς άποκαλύπτει ο
δλη την ποιητική άμορφία των
αυτών σελίδων στις όποιες ά-
ή πραγματική ψυχή του Bee-
τρίτο μέρος υπήρξε πραγμα-
στο όποιο κι' οι πιο γερών
θα είχαν να πουν τίποτα για
νεία του είχε δλη τη ζωηράτη
χαρά που τόσον εύκολα αλλά
διακρίνονται στο μέρος αυτό.
μέρος του προγράμματός ήταν
στο concerto του Brahms. Ά-
ναι ελάχιστοι εκείνοι που δέν
ση το concerto αυτό στις Συμ-
Συμφωνικής, αλλά όλοι θα έ-
δι ότι οπάντα βρέθηκαν μπροστά
τοιο έρμηνευτή του κατ' έξοχ
χνικού αυτού concerto. Σ' αυ-
ριωρισμένης έμπνεύσεως
Brahms το έχει άφιέρωση
βιολιστή Γιοάχιμ, ο κ. Busch
πραγματικά έξαιρετο άτομο
αυτόν άσφαλώς θα όφείλεται
θείά εντύπωση που μάς άφη-
παίξιμό του. Κατενίκησε όλες
βλητες δυσκολίες του πρώτου
έξαιρετική δεξιοτεχνία για να
με την πραγματική μορφή του
συμφωνικό δεύτερο μέρος με
χειλιμένο λυρισμό στις απαλ-
λωδίες και να μάς εισαγάγει
που χωρίς καμμία ύπερβολή
τόν έαυτό του. Ήταν πραγμα-

ΦΥΓΗ ;

Δέν έχω τόν καιρό στα χέργια
ή άρρώστεια μου είναι μοναδική
κιόμως οι στύλοι του Παρθενώνα
με κυτάνε διεξοδικά απ' το παρά-
[θυρο

τά μάτια μου άκουσαν τις φωνές
τών πουλιών και των παιδιών
που νιαουρίζουνε στους δρόμους.

Δέν θέλω νάχω πιά κανένα
έγώ κιό ίσκιος μου είμαστε άρκετοι
νά κλείσουμε τόν κύκλο
που δέν πέθανε στη σκέψη
και στην αιώνια σιωπή.

Βλέπετε έδω άγαπημένοι
ό ήλιος έρχεται πληγωμένος
στο κεφάλι μου και δέν κοιμάται
όμως, τό ρολόγι του δείχνει
πως δέν είμαι ποτέ άργοπορημένος.

Τι να κάνω,
Νά φύγω κέγώ στο ταξειδι
που δέν μίλησε τόνειρο στακρογιάλι;
Ποιος θα με δεχτεί;
—Δέν έχω έγώ κανένα,
παρες, στον ώμο κρεμάσμένο
αυτόν τόν περίφημο κρεμανταλά,
τόν έαυτό μου!...

ΚΩΣΤΑΣ ΘΡΑΚΙΩΤΗΣ

“Η ΒΑΤΟΣ Η ΦΛΕΓΟΜΕΝΗ...”

Ήταν ακνή είδυλλίου εκείνη;... Τι ήταν;
Του τζιτζικά σιγόβραζε τό πείσμα στο λιούρι,
κι' ήταν τό άγχος στο λαιμό μου
κι' ο έρωτας ο άνίκητος στο βάθος των ιστών.
Την τελευταία άφοι στράγγιξα του παγουριού μου στάλα
στά σκεφτικά βάθη του δάσους
βοσκός με δίχως πρόβατα. τους πόθους μου προγοκούσα
στην έντρομη έρημιά
Και τότε ξαφνικά σταμάτησαν
οι έπιμιξίες των τρεμάμενων άχτίδων
Και τότε ξαφνικά την ώρα εκείνη
της αιώνιότητας
είδα μπροστά μου να προβάλλει
ή βάτος που φλεγότανε και
Και ρίχτηκε στα γόνατα, θά-
κι' άρπάχτηκα πυρίκαυστος
άπ' τη χαλύβδινη ώρα εκείνη
κι' όλος καταναλώθηκε
στη φλεγόμενη βάτο πλάι
και μίλησα με τόν Θεό μου.

«Συνεργασία Έλλήνων Καλλι-
τεχνών» 17 Ιουλ 1938
Την έρχόμενη βδομάδα πρόκειται ν' άρ-
χισει τις παραστάσεις του στο θέατρο «Ε-
τουά» της Καλλιθέας ο θίασος «Συνεργα-
σία Έλλήνων Καλλιτεχνών», που άναρτί-
σθηκε από νέα στοιχεία. Ο θίασος άναγ-
γέλλει πως θα παίξει, εά παρακάτω έργα:
Φεβτώρ «Τόσο στα νεύματα», Σάρι Μερé «Μα-
τιάσας», Κ. Θρακιώτη «Άνοιχτή θάλασσα»,
Τασίας Λαμπάκη «Τά δυο τζάκια», Δ. Τσα-
κωνα «Μετά την τρικυμία» κλπ.